

Köpeğin Adı Badi 64

– Ömer Faruk · 18 Kasım 2017

Tüccar:

-Bravo sana Badi! Gazetede seninle ilgili haberi okurken hem gözlerim yaşardı hem de seni tanıdığım için mutlu oldum. Haberde Badi'nin katili görüp görmediği de soruluyor. Doğrusu benim de aklıma bu soru geldi. Gördüyse Badi'yi büyük bir tehlike bekliyor demektir. Onun için bundan sonra Badi'ye mukayyet olmak gereir.

Hoca:

-Badi bizim kahramanımız. O, her şeyi hak ediyor, akıllı bir köpek olduğu zaten belliydi. Katili görmüş olsaydı belki de ona da saldırdı, diğer köpeklere olduğu gibi.

Doktor:

-Bu hayvanı gözünüzde fazla büyütmeyin. Okuduklarınız gazetecilerin uydurması olabilir. Badi'nin cesedi kendi yemek istediği için, öteki köpeklere karşı çıktığını düşünüyorum. O sırada civarda dolaşan bazı insanlar yetişip bunu engellemişlerdir. Katili gördüğünü de sanmam; eğer görseydi şimdi hayatta olamazdı. Bu kadar cinayet işleyen biri, arkasında -bu köpek de olsa- bir tanık bırakmaz.

Tüccar'a telefon gelince erken ayrıldı. Kenan Baba onu uğurlamak için aşağıya inerken, su almak için Hoca da onlarla beraber gitti. Terasta o gaddar adamla kaldım mı tek başıma! Gözlerimi gözlerinden kaçırmaya çalışsam da başaramıyordum; çünkü üzerime çiviliydiler. Kin ve nefret dolu, çakmak çakmak gözler; düşmanca bakışlar... Kanım dondu. Neden bu adam bana karşı bu kadar öfkeli? Bundan önceki görüşmemizde bana böyle haince bakmamıştı ve iyi bir insan olacak umuduyla sevinmişim. Şimdi ne oldu da, ne değişti de kin ve nefret tekrar öne geçti? Ama bu, bana kalırsa sadece kin ve nefretten ibaret değil, ayrıca benden intikam da almak istiyor olabilir.

Ben bunları düşünürken o, yerinden kalktı; bana zarar verir korkusuyla duvar kenarına çekildim. Belki yanılmışımdır, adam etrafı seyretmek ya da aşağıya inmek için ayağa kalkmıştır. Hayır yanılmamışım. İşte üzerime doğru geliyor ve iyice yaklaşınca da sol ayağını kaldırıp kafama vuruyor. Yediğim tekme beni öylesine sersemletti ki önce hiç sesim çıkmadı, oraya yığılıp kaldım. Biraz sonra kendime geldiğimde başımdaki müthiş acıyı hissettim ve viyaklamaya başladım. Niyetini anlamıştım: Beni öldürmek! Bir kere daha tekme atmak için bu sefer sağ ayağını kaldırmıştı ki, sesimi duyan Kenan Baba ve Hoca merdivenleri ikişer üçer çıkarak terasa geldiler. Kenan Baba hemen beni kucakladı.

-Ne oldu sana arkadaşım Badi? Dedi. Hoca da birkaç laf etti, ama ne dediğini tam olarak hatırlamıyorum. Doktor, Kenan Baba'ya cevap verdi:

-Ufak bir kaza canım, yanlışlıkla üzerine bastım. Galiba içkiyi fazla kaçırdım da!

Kenan Baba, bu sözlere cevap vermedi, inanmamıştı. Kafasını salladı, yüzü iki karıştı. Hoca'nın da ondan aşağı kalır tarafı yoktu.

Gecenin geri kalan zamanında Kenan Baba'nın ve misafirlerinin konuşmalarına kafam zonkladığı için dikkat edemedim. Yalnız, giderken Doktor'un şehir hayatından bıktığını ve yakında buralarda bir yere taşınmak istediğini duydum.

Üç gün aptal gibi dolaşım. Bu arada Doktor'un taşındığını Kenan Baba'nın Tüccar'la yaptığı telefon konuşmasından öğrendim. Canım daha çok sıkıldı. Onun bize bu kadar yakın olması hoşuma gitmiyordu; çünkü onu daha sık görmek zorunda kalabilirdim. Son olay, sabrımı iyice taşırdığından yaptıklarını ona ödetireceğime dair bir karar verdim. Hem de ilk gördüğümde... Neresini yakalayabilirsem orasını ısıracaktım. Böyle bir hareketin bedelini pahalıya ödeyebilirdim, ama olsun. Kenan Baba bana kızabilir, beni evden kovabilir ya da ısırdığım için bu alçak beni şikayet edebilir; tabii itlaf ekipleri de işimi bitirebilirdi. Bütün ihtimalleri düşündüm, kararımı uygulayacağıma dair kendime defalarca söz verdim.

(Devam edecek...)